

1586

Nr van het arrest

Nr 711 P 2000
van het parket

ARREST

Het **Hof van Beroep** zitting houdende te Antwerpen, TIENDE Kamer,
rechtdoende in correctionele zaken, verleent het volgende arrest :

Inzake van het Openbaar Ministerie

711 P 2000 tegen :

1. s
militair
geboren

Belg
AANWEZIG

2.
zonder gekend beroep
geboren
wonende te
Belgische
AANWEZIG

3.
toezichter
geboren
wonende
Belg
AANWEZIG

4.
architect
geboren
wonende te
Belg
AANWEZIG

DE KLAG DEN

VERDACHT VAN :

Te

Hetzij door het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen gepleegd worden.

Bij inbreuk op de arts. 44, 64, 65 en 69 der wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (arts. 42, 66, 67, 68, 69 en 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen, in strijd met de vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen van 18/09/1996,

de vierde, als architect,

de derde, als aannemer, als uitvoerder,

de eerste en de tweede als mede-eigenaars die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting hebben toegestaan of gedoogd en/of die tot de werken opdracht hebben

gegeven,

op het onroerende goed gelegen te

gekadaastreerd als

met een globale oppervlakte van 186 m²,

eigendom van

de hierna vermelde werken, omschreven in art. 44 van de wet, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (art. 42 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996),

de eerste, de tweede, de derde en de vierde,

A. tussen 18/09/1996 en 01/12/1996 te hebben uitgevoerd:

1) inrichten van het plat dak van de achteruitbouw als terras (met oppervlakte van 5 x 6m), bedekt met siertegels,

2) plaatsen van een afsluiting op dit terras,

3) optrekken van de scheidsmuur ter hoogte van de eerste verdieping, de eerste en de tweede,

B. te hebben instandgehouden:

I) van 01/12/1996 tot 18/06/1998,

1) inrichten van het plat dak van de achteruitbouw als terras (met oppervlakte van 5 x 6m), bedekt met siertegels,

2) plaatsen van een afsluiting op dit terras,

3) optrekken van de scheidsmuur ter hoogte van de eerste verdieping,

II) van 18/09/1996 tot 18/06/1998,

een deur in de achtergevel op de eerste verdieping (die toegang geeft tot het terras).

Met de verzwarende omstandigheden dat de derde en de vierde, personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen.

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der Hypotheken kantoor te dd. 18 mei 1999

ANTE VAN AANHOOP

ONTVANGEN op 28/6/1998

DOOR

NOTARIUS

Gelet op de hogere beroepen ingesteld op
 11 april 2000 door beklaagden sub 1.2.3.,
 11 april 2000 door het Openbaar Ministerie tegen alle beklaagden,

tegen het vonnis op tegenspraak gewezen jegens 1^o2^o3^o beklaagde en bij verstek jegens 4° beklaagde door 1 rechter op 27 MAART 2000 door de correctionele rechtbank te ANTWERPEN, kamer 1C, waarbij als volgt werd beslist :

VEROORDEELT eerste en tweede beklaagde hoofdens de vermengde feiten A en B elk tot een geldboete van HONDERD FRANK;

derde en vierde beklaagde hoofdens de vermengde feiten A en B tot een geldboete van TWEEDUIZEND FRANK;

Verplicht elke veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, tot het betalen van een bijdrage van tien frank, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 24 december 1993, vermeerderd met 1990 decimes per frank, en gebracht op tweeduizend frank, per bijdrage.

Verplicht elke veroordeelde tot betaling van 1/4 van de kosten van het geding belopende 5.595,-frank in het totaal en, bij toepassing van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, tot een vergoeding van duizend frank.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 24.12.1993 de geldboeten van 100,-frank en 2.000,-frank vermeerderd worden met 1990 decimes per frank, zodat die geldboeten respectievelijk 20.000,- frank en 400.000,-frank zullen bedragen;

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboeten vervangen kunnen worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op één maand voor elke geldboete van 100,-frank en op drie maanden voor elke geldboete van 2.000,- frank;

Aangezien de veroordeelden vroeger geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden hebben opgelopen;
 dat in die omstandigheden een genademaatregel van aard is om de verbetering van deze veroordeelden te doen verhopen;

Beveelt dat bij toepassing en binnen de perken van artikel 8 der wet van 29 juni 1964, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 10 februari 1994, de tenuitvoerlegging van de geldboete uitgesproken ten laste van elke veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar vanaf heden, uitgezonderd een gedeelte van 200,-frank of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden dat in hoofde van derde en vierde beklaagde effectief zal zijn.

Beveelt dat de plaatsen in hun vroegere staat zullen hersteld worden binnen een termijn van één jaar te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis onder verbeurte van een dwangsom van 1.000,- frank per dag vertraging in de uitvoering ervan door het verwijderen van de inrichting van het plat dak van de achteruitbouw als terras (oppervlakte 5 x 6m) bedekt met siertegels, het verwijderen van de afsluiting op dit terras, het slopen van de scheidsmuur ter hoogte van de eerste verdieping en het vervangen van de deur in de achtergevel op de eerste verdieping (die toegang geeft tot het terras) door een raam en dat de gemachtigde ambtenaar of het College van Burgemeester en Schepenen, in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien;

Machtigt de gemachtigde ambtenaar of het College van Burgemeester en Schepenen de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats;

Zegt voor recht dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Overwegende dat beklaagde sub 4, alhoewel daartoe rechtsgeldig opgeroepen, ter terechtzitting dd. 11 juni 2003 van dit Hof niet verscheen, noch iemand voor hem, zodat jegens hem recht wordt gedaan bij verstek;

Overwegende dat ter terechtzitting dd. 11 juni 2003 van dit Hof de behandeling van de zaak ab initio hernomen werd gelet op de gewijzigde samenstelling van de zetel;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vorderingen;

Gehoord beklaagden sub 1, 2 en 3 in hun middelen van verdediging ontwikkeld door Mr. advocaat bij de balie van

Gelet op het bestreden vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 27 maart 2000;

Gelet op het dossier neergelegd door Mr. ter terechtzitting van dit Hof dd. 11 juni 2003;

Overwegende dat de naar vorm en termijn regelmatig ingestelde hogere beroepen van beklaagden sub 1, 2 en 3 en van het Openbaar Ministerie ontvankelijk zijn;

Materiële vergissing in de tenlastelegging.

Overwegende dat de tenlastelegging bij materiële vergissing de bewoordingen “zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen” vermeldt;

Dat er immers wel een bouwvergunning voorhanden was, doch de voorwaarden ervan niet werden nageleefd, zoals trouwens ook uitdrukkelijk vermeld werd in de tenlastelegging (“in strijd met de vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen van van 18/09/1996”);

Dat het past voormelde materiële vergissing recht te zetten;

Precisering van de tenlasteleggingen.

Overwegende dat ingevolge de gewijzigde wetgeving de ten laste gelegde feiten thans strafbaar gesteld zijn door de art. 1, 2, 99, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij het decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), van 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), van 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), van 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002) en van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003);

Dat het past de ten laste gelegde feiten in voormelde zin te preciseren;

Overwegende dat de straffen voorzien in art. 146 van het decreet van 18 mei 1999 evenwel zwaarder zijn dan deze die golden ten tijde van de feiten zodat bij toepassing van art. 2 S.W. bij het bepalen van de strafmaat toepassing dient gemaakt te worden van de oude, mildere strafbepalingen;

Wat de verjaring betreft.

Overwegende dat de aan beklaagden sub 1 en 2 ten laste gelegde feiten sub A en B , voor zover bewezen, de uiting zijn van een zelfde strafbaar opzet zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel der vermengde feiten pas begint te lopen vanaf de laatste in de tenlastelegging voorziene datum, nl. vanaf 18 juni 1998;

Dat de verjaring van de strafvordering in hoofde van beklaagden sub 1 en 2 rechtsgeldig gestuit werd door het proces-verbaal van openbare terechtzitting dd. 11 juni 2003;

Overwegende dat wat beklaagden sub 3 en 4 betreft de verjaring van de strafvordering rechtsgeldig gestuit werd door het kantschrift dd. 29 maart 2001 uitgaande van de Procureur des Konings van Antwerpen;

Ten gronde.

Wat beklaagden sub 1 en 2 betreft.

Overwegende dat na onderzoek van het strafdossier en na onderzoek ter terechtzitting gedaan de schuld van beklaagden sub 1 en 2 aan het hen sub A ten laste gelegde feit bewezen is gebleven;

Dat ter zake kan verwezen worden enerzijds naar de uitdrukkelijke bewoordingen van de op 18 september 1996 afgeleverde bouwvergunning (st. 31) en anderzijds naar de door de verbalisanten gedane vaststellingen en de zich in het strafdossier bevindende foto's (st. 1A, 2, 29 en 34) waaruit duidelijk blijkt dat er gebouwd is in strijd met voormelde bouwvergunning;

Dat beklaagden dit thans ook niet meer lijken te betwisten.

Overwegende dat wat de sub B.I en B.II ten laste gelegde feiten betreft dient opgemerkt dat krachtens art. 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (inwerking getreden op 22 augustus 2003) aan art. 146 van dit laatste decreet een derde en vierde lid wordt toegevoegd die luiden als volgt :

“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg;

Onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan de groengebieden, natuurgebieden, natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, natuurreservaten, natuurontwikkelingsgebieden, parkgebieden, bosgebieden, valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologische waarde of belang, agrarische gebieden met bijzondere waarde, grote eenheden natuur, grote eenheden natuur in ontwikkeling en de ermee vergelijkbare gebieden, aangewezen op plannen van aanleg, alsook de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangewezen krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen”

Overwegende dat in casu het perceel waarop kwestieuze werken werden uitgevoerd gelegen is in een woongebied, dus niet in een ruimtelijk kwetsbaar gebied;

Dat uit de concrete elementen van het strafdossier blijkt dat betrokken werken (waarvoor ondertussen een regularisatievergunning verleend werd) geenszins een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden en evenmin een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg;

Dat terzake eveneens kan verwezen worden naar de motivering van het besluit dd. 23 april 2003 van het College van Burgemeester en Schepenen waarbij met betrekking tot de uitgevoerde werken een regularisatievergunning werd toegestaan;

Overwegende dat in die omstandigheden dient vastgesteld dat gelet op art. 7 van voormeld decreet van 4 juni 2003 het instandhouden van de onder tenlasteleggingen B.I en B.II voorziene werken thans niet meer strafbaar is.

Wat beklaagden sub 3 en 4 betreft

Overwegende dat wat beklaagden sub 3 en 4 betreft vooreerst dient vastgesteld te worden dat ten onrechte de eerste rechter deze beklaagden veroordeelde “hoofdens de vermengde feiten A en B” daar waar zij slechts vervolgd werden wegens het feit A (het uitvoeren van de illegale bouwwerken);

Overwegende dat na onderzoek van het strafdossier en na onderzoek ter terechtzitting gedaan de schuld van beklaagden sub 3 en 4 aan het hen ten laste gelegde feit bewezen is gebleven;

Dat immers met zekerheid kan aangenomen worden dat zowel de aannemer als de architect kennis hadden van de op 18 september 1996 afgeleverde bouwvergunning en zij desondanks toch de werken uitvoerden respectievelijk lieten uitvoeren in strijd met de in voormelde bouwvergunning opgelegde voorwaarden;

Wat de strafmaat betreft.

Overwegende dat de in hoofde van alle vier de beklaagden weerhouden feiten ernstig zijn en blijk geven van een gebrek aan respect voor de stedenbouwkundige voorschriften en het milieu;

Dat evenwel gelet op het feit dat intussen bij beslissing dd. 23 april 2003 van het College van Burgemeester en Schepenen van een regularisatievergunning voor de betrokken werken werd afgeleverd en gelet op het feit dat beklaagden sub 1, 2 en 3 nog geen veroordeling hebben ondergaan tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden, en de feiten niet van die aard schijnen te zijn dat ze gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf, het past aan beklaagden sub 1, 2 en 3 het voordeel van de opschorting te verlenen en dit voor een periode van 1 jaar vanaf heden;

Dat beklaagden sub 1, 2 en 3 zich ter terechtzitting van 11 juni 2003 akkoord verklaarden met het verlenen van deze gunstmaatregel na over de draagwijdte ervan te zijn ingelicht;

Overwegende dat rekening houdende enerzijds met de aard en de ernst van het in hoofde van beklaagde sub 4 weerhouden feit A en anderzijds met diens gunstig strafrechtelijk verleden, de door de eerste rechter opgelegde (minimum) geldboete en vervangende gevangenisstraf gepast voorkomen met dien verstande dat deze straf enkel wordt opgelegd voor het weerhouden feit A;

Dat evenwel gelet op de wet van 26 juni 2000 de opgelegde geldboete wordt aangepast aan de thans geldende munteenheid;

Dat bovendien, rekening houdende met het gunstig strafrechtelijk verleden van beklaagde, het past te bevelen dat de tenuitvoerlegging van voormelde geldboete wordt uitgesteld voor een termijn van drie jaar vanaf heden, behoudens wat betreft een gedeelte van € 50/40,3399, te verhogen met 1.990 opdecimen en alzo gebracht op € 247,89 dat effectief zal zijn;

Overwegende dat de eerste rechter terecht :

- beklaagde sub 4 verplichtte tot het betalen van een bijdrage van 10 F. te vermeerderen met 1.990 opdecimen en aldus gebracht op 2.000 F. als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden
- elke beklaagde veroordeelde tot betaling van $\frac{1}{4}$ van de kosten van het geding in eerste aanleg zoals aldaar begroot
- elke beklaagde een vergoeding oplegde van 1.000 F. overeenkomstig art. 91 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993

Dat evenwel gelet op de wet van 26 juni 2000 en het K.B. van 11 december 2001 het bestreden vonnis ook op deze punten wordt aangepast;

Wat de herstellvordering betreft.

Overwegende dat gelet op de beslissing dd. 23 april 2003 van het College van Burgemeester en Schepenen van _____ waarbij voor de betrokken werken een regularisatievergunning verleend werd, de eerder door het College van Burgemeester en Schepenen en de Gemachtigde Ambtenaar (thans Stedenbouwkundig Inspecteur) gestelde herstellvordering thans zonder voorwerp is;

OM DIE REDENEN

HET HOF, recht doende op tegenspraak jegens beklaagden sub 1, 2 en 3 en bij verstek jegens beklaagde sub 4

Gelet op de artikelen :

2, 11 tot 14, 16, 24, 31 tot 37 en 41 wet 15 juni 1935,
162, 186, 190, 194, 210, 211 wetboek strafvordering,
21 tot 26 wet 17 april 1878, gewijzigd door de wetten van 30 mei 1961, 24 december 1993, 10 juni 1998 en 11 december 1998;
1 en 3 programmawet van 24 december 1993;
91 K.B. 28.12.1950, gewijzigd bij K.B. van 23.12.1993 en K.B. 11.12.2001,
1 wet 5 maart 1952,
2, 3 en 4 wet 26 juni 2000;
2, 38, 40, 65, 66 strafwetboek;
1, 3, 6 en 8 wet 29.6.1964, 1 en 4 wet 10.2.1994 en wet 22.3.1999;
44, 64, 65 en 69 van de toenmalige wet van 29.3.1962,
houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw
42, 66, 68 en 72 van het toenmalige decreet van de Vlaamse Raad van 22.10.1996 tot coördinatie van de wet van 29.3.1962,

de feiten thans strafbaar gesteld door de art. 1, 2, 99, 146-1°, 146- 9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij het decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), van 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), van 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), van 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002) en van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003);

7 van het Decreet van 4 juni 2003;

- ontvangt de hogere beroepen;
- herstelt de materiële vergissing in de tenlastelegging zoals hoger vermeld;
- preciseert de ten laste gelegde feiten zoals hoger vermeld;
- bevestigt het bestreden vonnis voor zover het :
 - de schuld van beklaagden sub 1, 2, 3 en 4 aan de feiten voorzien onder tenlastelegging A (zoals hoger verbeterd en gepreciseerd) bewezen achtte
- wijzigt voor het overige het bestreden vonnis en opnieuw recht doende :
 - stelt vast dat de feiten voorzien onder tenlasteleggingen B.I en B.II thans niet meer strafbaar zijn;
 - verleent aan beklaagden sub 1, 2 en 3 wegens de weerhouden feiten voorzien onder tenlastelegging A (zoals hoger verbeterd en gepreciseerd) het voordeel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een periode van 1 jaar vanaf heden;
 - veroordeelt beklaagde sub 4 wegens het feit A (zoals hoger verbeterd en gepreciseerd) tot een geldboete van € 2.000/ 40,3399, te vermeerderen met 1.990 opdecimen en alzo gebracht op € 9.915,74 of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden;
 - beveelt dat de tenuitvoerlegging van voormelde geldboete wordt uitgesteld voor een termijn van 3 jaar vanaf heden uitgezonderd een gedeelte van € 50/40,3399, te vermeerderen met 1.990 opdecimen en alzo gebracht op € 247,89 of een vervangende gevangenisstraf van 15 dagen dat effectief zal zijn;

- verplicht beklaagde sub 4 tot het betalen van een bijdrage van 10 € te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op 50 € als bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- verplicht beklaagden sub 1, 2, 3 en 4 elk tot het betalen van een vergoeding van 25 € overeenkomstig art. 91 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001;
- veroordeelt beklaagden sub 1, 2, 3 en 4 IEDER tot $\frac{1}{4}$ van de kosten van de strafvordering in eerste aanleg in totaliteit begroot op € 138,70 en veroordeelt beklaagden sub 1, 2 en 3 elk tot $\frac{1}{4}$ der kosten van hoger beroep, in totaal begroot op € 73,82 en laat $\frac{1}{4}$ van deze kosten ten laste van de Staat.
- stelt vast dat alle kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de weerhouden feiten;
- stelt vast dat om hoger vermelde reden de eerder door het College van Burgemeester en Schepenen en de Gemachtigde Ambtenaar (thans Stedenbouwkundig Inspecteur) gestelde herstellvordering thans zonder voorwerp is.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van
8 OKTOBER 2003.

aanwezig :

Raadsheer dd. Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Advocaat-generaal,
Griffier.

Op het oogenblik van de uitspraak van huidig arrest waarover Voorzitter
nede beraadslaagd heeft overeenkomstig artikel 778 van
het gerechtelijk wetboek, wordt deze magistraat, wettig verhinderd
zijnde, vervangen door Raadsheer hiertoe aange-
wezen, overeenkomstig artikel 779 van het gerechtelijk wetboek, bij
bevelschrift van de Eerste Voorzitter van het Hof van Beroep te
Antwerpen, in datum van heden.